

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

De differentia statuum. 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

secundum aliam litteram, Deus in gradibus eius cognoscitur.

Ad primum ergo dicendum, quod materialis diuersitas humanorum actuum est infinita, & secundum hanc non distinguuntur officia, sed secundum formalem diuersitatem, quæ accipitur secundum diuersas species actuum, secundum quam actus hominis non sunt infiniti.

Ad secundum dicendum, quod vita dicitur absolute: & ideo diuersitas vitarum accipitur secundum diuersos actus, qui conueniunt homini secundum seipsum. Sed efficientia, a qua sumitur nomen officij, ut dicitur est, importat actionem tendentem in aliud, ut dicitur in nono * Metaphysic. Et ideo officia distinguuntur proprie secundum actus, qui referuntur ad alios: sicut dicitur doctor habere officium, vel iudex, & sic de alijs. Et ideo * Isidor. dicit, quod officium est, ut quisque illa agat, quæ nulli officiant, id est, nocent, sed prosint omnibus.

in ar. ad oppositū l. 9. te. 16 l. 6. et. c. 19. circa princ.

Ad tertium dicendum, quod diuersitas statuum, officiorum & graduum secundum diuersa sumitur, ut dictum est. Contingit tamen quod ista tria in eodem concurrant: puta, cum aliquis deputatur ad aliquem actum altiorem, simul ex hoc habet & officium, & gradum; & ulterius quendam perfectionis statum, propter actus sublimitatem: sicut patet de Episcopo. Ordines autem ecclesiastici specialiter distinguuntur secundum diuersa officia. Dicit enim * Isidor. in lib. Etymol. Officiorum plurima genera sunt, sed præcipuum illud est quod in sacris diuinisque rebus habetur.

4. 1. ad 3 l. 6. c. 19. in princ.

ARTIC. IV.

Utrum differentia statuum attendatur secundum incipientes, proficientes, & perfectos?

867

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod differentia statuum non attendatur secundum incipientes, proficientes, & perfectos. Diuersorum enim diuersæ sunt species & differentie. Sed secundum hanc differentiam inchoationis, profectus & perfectionis, diuiduntur

sup. q. 24. a 7. et Pf. 24. col. 5. et Isai. 4. co. 2. fin.

PP 4 gra-

9.24. 8.3 gradus charitatis, ut * supra habitum est, cum de charitate ageretur. Ergo videtur quod secundum hoc non fit accipienda differentia statuum.

ar. 1. hu- ¶ 2 Præterea, Status, sicut * dictum est, respicit
ius 9. conditionem seruitutis vel libertatis: ad quam non videtur pertinere prædicta differentia incipientium, proficientium, & perfectorum. Ergo inconuenienter status per ista diuiditur.

¶ 3 Præterea, Incipientes, proficientes, & perfecti distingui videntur secundum magis & minus: quod videtur magis pertinere ad rationem gradus. Sed ista est diuisio graduum & statuum, ut * supra dictum est. Non ergo conuenienter diuiditur status secundum incipientes, proficientes, & perfectos.

a. 2 6 3

de poeni. S E D contra est, quod * Greg. dicit in Moral. Tres
d. 2. c. Cū sunt modi cōuersorum, inchoatio, medietas, atque perfectio. Et super † Ezechiel. dicit, quod alia sunt virtutis exordia, aliud profectus, aliud perfectio.

RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum est, status libertatem respicit, vel seruitutem. Inuenitur autem in rebus spiritualibus duplex seruitus, & duplex libertas. Vna quidem est seruitus peccati, altera verò est seruitus iustitiæ. Similiter etiam est duplex libertas. Vna quidem à peccato, alia verò à iustitiâ: ut patet per Apost. qui dicit ad Romanos. 6. Cū serui essetis peccati, liberi facti iustitiæ: non verò liberati à peccato, serui estis facti Deo. Et autem seruitus peccati vel iustitiæ, cum aliquis vel ex habitu peccati ad malum inclinatur, vel ex habitu iustitiæ inclinatur ad bonum. Similiter etiam libertas à peccato est, cum aliquis ab inclinatione peccati non superatur. Libertas autem à iustitiâ est, cum aliquis propter amorem iustitiæ non retardatur à iustitiâ.

Verumtamen quia homo secundum naturalem rationem ad iustitiâ inclinatur, peccatum autem est contra naturalem rationem; consequens est quod liberatus à peccato sit verâ libertas, quæ coniungitur seruituti iustitiæ: quia per vtrumque tendit homo in id quod est conueniens.

de poeni.
d. 2. c. Cū
sancti, et
c. Charitas.
† Ho. 15.
in Exec.
non multum
remoto
te a prin.
ar. 1. hu-
ius 9.

IV. 601
QUEST. CLXXXIII. ART. IV.

ueniens sibi. Et similiter vera seruitus est seruitus peccati, cui coniungitur libertas à iustitia: quia scilicet per hoc homo impeditur ab eo quod est proprium sibi. Hoc autem quod homo efficiatur seruus iustitiæ vel peccati, contingit per humanum studium: sicut Apostolus dicit ibidem, Cui exhibetis vos seruos ad obediendum, serui eius estis cui obedistis, siue peccati ad mortem, siue obediens ad iustitiam. In omni autem humano studio est accipere principium, & medium, & terminum. Et ideo consequens est quod status spiritualis seruitutis, & libertatis secundum tria distinguatur, scilicet secundum principium, ad quod pertinet status incipientium: & medium, ad quod pertinet status proficientium; & terminum, ad quem pertinet status perfectorum.

Ad primum ergo dicendum, quod libertas à peccato fit per charitatem, quæ diffunditur in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis, ut dicitur ad Rom. 5. (Et inde est quod dicitur 2. ad Corinth. 3. Vbi Spiritus Domini, ibi libertas.) Et ideo eadem est diuisio charitatis, & statuum pertinentium ad spiritualem libertatem.

Ad secundum dicendum, quod incipientes, proficientes, & perfecti, secundum quod per hoc status diuersi distinguuntur, dicuntur homines: non secundum quodcumque studium, sed secundum studium eorum, quæ pertinent ad spiritualem libertatem vel seruitutem, ut dictum est.

Ad tertium dicendum, quod sicut prius dictum est, nihil prohibet in idem concurrere gradum & statum. Nam & in rebus mundanis illi qui sunt liberi, non solum sunt alterius status, quam serui, sed etiam sunt altioris gradus.

QUEST. CLXXXIV.

De pertinentibus ad statum perfectionis in communi, in isto articulo diuisa.

Deinde considerandum est de his, quæ pertinent ad statum perfectionis, ad quem alii status ordinantur.

* in corpore art. et art. 1. huius quæst. par. præ. ad 3.